

РЕШЕНИЕ

№ 862

гр. София , 19.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на единадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Иванка Ангелова
Членове:	Красимир Машев Златина Рубиева

като разгледа докладваното от Иванка Ангелова Въззивно гражданско дело № 20201000504205 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

С Решение № 260234 от 28.09.2020г., постановено по гр.д. № 10835/2018г., на Софийски градски съд, I-13 състав, са отхвърлени предявените от Д. П. Б. срещу Столична Община искове с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД, имащи за предмет присъждане на обезщетения за неимуществени вреди в размер на сумата от 50 000 лв. и имуществени вреди в размер на сумата от 414, 80 лв., получени при травматично увреждане от падане, поради неравност на тротоарна площ, настъпило на 04.05.2018г., ведно със законната лихва върху тези суми. С решението ищецът е осъден да заплати на Столична Община на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от 300 лв. – съдебни разноски.

Решението се обжалва от ищеца изцяло с подробно изложени съображения в обстоятелствената част на жалбата.

Ответникът, в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК, е подал отговор на въззивната жалба, с който изразява становище за неоснователност и необоснованост и моли съда да я остави без уважение. Претендира присъждане на съдебни разноски пред двете съдебни инстанции.

Преценявайки основателността на така депозираната жалба съобразно изложените оплаквания, съдът намира следното:

Жалбата е допустима - подадена в срок и срещу подлежащ на въззивно обжалване по силата на чл.258 от ГПК съдебен акт.

Преценявайки основателността на жалбата, съдът намира следното:

Предявените обективно съединени иски са с правно основание чл. 49 ЗЗД, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД – претендират се обезщетения за неимуществени и имуществени, причинени от неизпълнение задължението на ответната община за стопанисване и поддръжка на общински път, и по-конкретно на шахта на тротоар.

За да постанови обжалвания акт, първоинстанционният съд след анализ на събраните по делото доказателства е приел за неустановени предпоставките за ангажиране отговорността на общината, поради неустановяване механизмът за настъпване на инцидента, съответно чия е вината.

В тежест на ищцовата страна по така предявения иск е установяване елементите от фактическият състав на чл.49 от ЗЗД, а именно: Причинени неимуществени и имуществени вреди от лице при или по повод изпълнение на работата му, възложена от отговорния по чл.49 от ЗЗД. Следователно, за да възникне отговорност на възложителя за съответните твърдяни вреди, причинени при или по повод на уговорената работа, в обективната действителност трябва да са се осъществили следните материални предпоставки /юридически факти/: - деяние /действие или бездействие/; - противоправност /несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение/ - вреди /неблагоприятно засягане имуществената и неимуществената в случая сфера/; - причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите вреди; - вина на делинквента, която съобразно уредената в чл. 45, ал.2 ЗЗД оборима презумпция се предполага, и виновното лице да е причинило вредите при или по повод изпълнение на възложената работа. Отговорността е гаранционно-обезпечителна, т.е. не произтича от вината на възложилия работата, поради което въпросът за презумптивната виновност, съответно за опровергаването ѝ, са ирелевантни за изхода на спора.

Оплакването във въззивната жалба е за неправилност и необоснованост на извода за недоказаност на твърдения в исковата молба механизъм на инцидента – спъване в капак на шахта и последвало падане, вследствие на което е получено травматичното увреждане.

Страните не спорят, че ищецът е получил описаното в исковата молба травматично увреждане. Спори се по правилността на направения от състава на СГС извод за недоказаност на сочения механизъм на инцидента.

В подкрепа на твърдението, че се е спънал в стърчащ капак на шахта по тротоара, ищецът е ангажирал показанията на свидетелката И., от които се установява, че била със свой приятел, когато видяла как ищецът се спъва в

стърчаща над земята шахта и да пада. Шахтата била дълбока и без капак, като пострадалият стъпил в шахтата, спънал се и паднал. По това време шахтата стърчала доста над тротоара. След това свидетелката повикала хора да му помогнат. Вземала си кафе и на излизане видяла настъпването на самия инцидент. Била на 5-6 крачки встрани от него, идвала от долната улица.

При повторния разпит на същата свидетелка, допуснат от въззивния състав, се установява, че последната излизала от пицарията, когато ищецът, вървейки пред нея, се спънал в шахтата и паднал. Свидетелката посочва, че не само капациите на шахтата стърчали много, а целият тротоар бил разбит. Пояснява, че пострадалият паднал върху шахтата, която имала два капака. Като причина за инцидента свидетелката посочва, че капакът на шахтата бил издаден с около 6 см. Последната била заедно с приятели в пицарията, а непосредствено след настъпването на инцидента извикала хора, за да му помогнат да се прибере. Мястото не било добре осветено. Предполага, че пострадалият се прибирал към вкъщи, тъй като идвал отгоре от улицата. Твърди, че доста хора, а дори и самата тя, се е спъвала в тази шахта преди това. При падането си пострадалият изкрещял, след това бил много зле, постъпил и в болница. Свидетелката няма спомен как точно е паднало тялото на ищеца, но е категорична, че се е спънал в шахтата и е паднал върху нея. Видяла го, че идва и смятала да го поздрави, тъй като го познава покрай сина му, и тогава той паднал. Била точно срещу него и го видяла как се спъва и пада, лошо изкрещял. Паднал към нея, върху шахтата, капациите.

Съдът кредитира показанията на свидетелката, тъй като намира, че след направените пояснения във въззивната инстанция, не са в противоречие с останалия доказателствен материал по делото. Възражението на ответната страна за противоречия в показанията и по-конкретно, че първоначално свидетелката твърдяла, че пострадалият бил пред нея, а след това – срещу нея, е неоснователно. От разпита във въззивното производство, по ясен и несъмнен начин се установи, че ищецът се е движил срещу свидетелката, а не пред нея, като изказът „пред нея“ не означава еднозначно, че е в „гръб“ към свидетеля.

В първата инстанция е прието заключението на СМЕ, от което се установява, че вследствие на падане на 04.05.2018 г. ищецът е получил счупване на Maisonneuve на лявата подбердрица /фрактурата е в горната трета на малкопищялната кост, със засягане на синдесмозата на глезена и междукостната мембрана/, съчетано с вътреставна фрактура на задния малеол на голямопищялната кост. Механизмът на получаване на тези фрактури е стъпване върху пръстите на ходилото и завъртането му навън /в пронация/, или ротация на подбедрицата навътре. Според вещото лице този механизъм би могъл да се реализира при спъване в неравна повърхност по време на опорната фаза на походката и рязко стъпване в гореописаната позиция на ходилото.

Непосредствено след инцидента болките са били много силни поради нарушаване на целостта на костта и периоста, разкъсването на синдесмозата и междукостната мембрана, нарастващия фрактурен хематом и посттравматичния оток. След операцията ищецът също е изпитвал силни болки, които се дължат на проникването през меките тъкани, наместването и поставянето на метални импланти. Експертът е посочил, че е възможно болковият синдром да предизвика промени в психо-емоционалното състояние на пострадалия и да се отрази на съня му, както и да доведе до дискомфорт. Това за-ви си от типа нервна система, вредните навици, придружаващите заболявания, професията и редица фактори от личния, професионален и семеен живот.

Проведено е етапно лечение, което има за цел създаване на условия за зарастване на счупването в добра анатомична позиция и функционално възстановяване най-близко до нормата и за най-кратки срокове. Извършена е операция в етап на отсрочена спешност – наместване на счупването и на зоната на синдесмозата и вътрешна фиксация с два супрасиндесмални винта. След това е предприето медикаментозно лечение. Ищецът се е придвижвал с патерици първоначално, без да натоварва крайника, а след 30-тия ден до 80-85 ден го е натоварвал частично. Извършена е повторна операция за премахване на имплантите, след което е проведено отново медикаментозно лечение. Ищецът се е придвижвал с помощни средства за период от 15-20 дни. Проведена е рехабилитация.

Вещото лице е на мнение, че макар походката на пострадалия да е възстановена, в зоната на разкъсната синдесмоза и междукостна мембрана има натрупал се осификат в резултат на осифициращ хематом, който може да създава определен дискомфорт при продължително физическо натоварване. В такива случаи експертът посочва, че следва да се обсъди вариант за оперативното му отстраняване.

В о.с.з. в първата инстанция вещото лице поддържа заключението си. Пояснява, че при определен процент хора с увреждане като процесното настъпва осификация на хематома, който е в зоната на разкъсване на мембранна интересея. Такъв е и случаят при ищеца, като експертът пояснява, че понякога този осификат пречи на биомеханиката на глезенната става и се налага да бъде отстранен. Последиците от процесната травма и изпитваните болки зависят от много фактори като патоморфологията на счупването, начина на лечение, съдействие от страна на пациента, типа нервна система и др.

Вещото лице е посочило, че заплатените от ищеца суми, за които са представени фактури, са свързани с проведеното от него лечение на полученото при процесния инцидент увреждане.

Съдът кредитира заключението в описаната част, тъй като е изготвено от експерт с необходимите познания и опит, който изчерпателно е разгледал представените му материали и е отговорил възможно най-точно на дадените

му задачи.

По делото са събрани и показанията на свидетеля Б. (син на ищеца), от които се установява, че последният си бил вкъщи, когато двама мъже помогнали на пострадалия да се качи в дома си, тъй като бил паднал върху шахта и бил зле физически. Кракът на ищеца бил подут, не можел да се изправи, чак плачел. Пострадалият отишъл в УМБАЛ „Пирогов“ на следващия ден, тъй като инцидентът станал късно – към 21:00 – 22:00 часа. Майката на свидетеля дала болкоуспокоителни на ищеца, който непосредствено след инцидента смятал, че положението му не е толкова сериозно, но установил, че не е така, тъй като не можел да стане на следващия ден. На 5-ти същия месец го приели в болница, а инцидентът станал на 4-ти вечерта. Изписали го на 15-ти май. Пострадалият се чувствал зле, имал нужда от чужда помощ. След като се върнал вкъщи минал над месец докато започне да ходи без помощни средства. Не можел да си върши работата, тъй като ходейки на другия си крак му навредил на капачката. Все още не бил се възстановил изцяло. Все още не се чувствал добре, тъй като не можел да си върши работата както трябва.

Съдът кредитира свидетелските показания, тъй като представят непосредствените впечатления за състоянието на ищеца след инцидента и не са в противоречие с останалия доказателствен материал по делото.

Съдът намира, че от събрания по делото доказателствен материал се установяват елементите от фактическия състав на чл. 49 ЗЗД, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД. Настоящият състав счита, че по делото се установи по категоричен начин какъв е механизмът на настъпване на инцидента, а именно, че ищецът е получил увреждания при падане, след като се е спънал в капака на издадена от тротоара шахта. Свидетелката И. е категорична относно начина и причините за настъпването на инцидента, също така от заключение то на изготвената по делото СМЕ се установява, че процесните травми могат да бъдат получени точно при спъване в неравна повърхност.

Макар ищецът да е приет в болничното заведение на 09.05.2018 г., от представената по делото фактура с номер: 0300487919 от 05.05.2018 г., се установява, че още на 05.05.2018 г. пострадалият е посетил спешния кабинет по травматология на УМБАЛС „Н.И.Пирогов“ ЕАД, където е проведен преглед от лекар – специалист. От свидетелските показания също се установява, че непосредствено след инцидента пострадалият и близките му не са осъзнали, че състоянието на последния е значително влошено и че той се нуждае от спешна медицинска помощ. Освен това, видно от експертното заключение извършена операция е била в етап на отсрочена спешност, което очевидно е възможно и допустимо в медицината при подобни фрактури.

Настоящият състав споделя и препраща към изводите на първоинстанционният съд, че ответникът не може да се освободи от отговорност, тъй като

шахтата, станала причина за настъпване на инцидента, се използва от трето лице - „ЧЕЗ Разпределние България“ АД и срещу които не са заявени възражения от въззиваемата страна. Въпросната шахта се намира на тротоар на настилка, за чието състояние, съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗОС, се грижи Столична община, тъй като се намира на нейна територия. Дори съответното съоръжение да е предоставено за ползване на трето лице, което съгласно чл. 16 от ЗОС е отговорно за поддръжката му, това не освобождава от отговорност ответника, който следва да следи за технически неизправности и да изисква от оператора да ги отстранява своевременно.

Възражението на ответника, че увреждането не е получено от сочения механизъм, тъй като в първата епикриза било отразено, че е в следствие на битов инцидент, е неоснователно. Епикризата в сочената част няма доказателствена стойност, доколкото преценка на приемащия лекар е нейното оформяне. Не е изключено разбирането падането на тротоар да се възприеме като битов инцидент, доколкото не е трудова или пътна злополука.

Размерът на обезщетението, което следва да бъде заплатено на ищеца от ответника, както повелява нормата на чл. 52 от ЗЗД, следва да бъде определен по справедливост. Съгласно Постановление №4/1968г. на ВС, понятието „справедливост“ не е абстрактно. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението.

Като съобрази възрастта на ищеца към момента на инцидента – 44 години, вида, естеството и тежестта на получените травми: счупване на Maisonneuve на лявата подбердрица /фрактурата е в горната трета на малкопичялната кост, със засягане на синдесмозата на глезена и между костната мембрана/, съчетано с вътреставна фрактура на задния малеол на голямопичялната кост, което представлява комплексна травма; продължителността на лечебно-възстановителния период, през който се е наложило ищецът да се подложи на две операции и последвала рехабилитация; необходимостта от поставяне на импланти и имобилизация на увредения крайник за продължителен период от време; ползването на помощни средства месец след операцията; изпитваните от него болки и страдания, които са били с по-интензивен характер непосредствено след първата оперативна интервенция и при натоварване на крайника; обстоятелството, че ищецът е разчитал на чужда помощ през по-голямата част от възстановяването си, което е довело до значителен дискомфорт, както и обстоятелството, че в зоната на травмата се е натрупал осификат в резултат на осифициращ хематом, който може да създаде допълнителен дискомфорт и да се наложи допълнително лечение; неминуемото негативно въдействие върху психиката му, като съобрази и конкретните икономически условия към датата на инцидента – 04.05.2018г., настоящият състав намира, че сумата от 30 000 лв. е справедливото в случая обезщетение за неимуществени вреди.

Съдът намира за основателен и предявения иск за присъждане на обезщетение за имуществени вреди до размер на сумата от 414, 80 лв., за които са представени писмени доказателства за извършването им, както и че като и че са по повод лечението на получените при инцидента травми.

Възражението за съпричиняване, заявено своевременно с отговора на исковата молба, е неоснователно. Същото е заявено общо – неадекватно поведение от страна на ищеца поради избор на неподходящи обувки, скорост на движение, липса на внимание. Освен че не е доказано никое от конкретните фактически основания, сочените твърдения сами по себе си не пред ставляват противоправно поведение, което да обуслови основателност на възражението по чл.51,ал.2 ЗЗД.

Върху размера на обезщетението за неимуществени вреди следва да се присъди законна лихва считано от датата на настъпване на инцидента – 04.05.2018г., а върху размера на обезщетението за имуществени вреди - от датата на настъпването им, съобразно поисканото – 28.05.2018г., когато е направено последното плащане.

Поради несъвпадане в изводите на двете инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, в която е отхвърлен искът за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди до сумата в размер от 30 000 лв., ведно с претенцията за присъждане на законна лихва, считано от 04.05.18г.; в частта, в която е отхвърлен искът за присъждане на обезщетение за имуществени вреди до сумата в размер от 414, 80 лв., ведно със законната лихва от 28.05.2018г., вместо което се постанови ново, с което се присъдят посочените суми.

При този изход на спора, обжалваното решение следва да се отмени в частта, с която ищецът е осъден да заплати на ответника разноски над сумата от 200лв., съответно ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца на основание чл.78,ал.1 ГПК разноски в размер на 220.20лв. съобразно представения списък по чл.80 ГПК, в който неправилно се сочи като извършен разход заплащане на д.т. от 800лв., за каквито няма данни да е платил и за които е освободен от състав на САС. Ответникът следва да заплати на адв.М. Н. - Т. на основании чл. 38 ЗА адвокатско възна- граждение размер на 1 478.65 лв., с ДДС. Решението следва да се отмени в частта, с която ищецът е осъден да заплати на ответника разноски над 200 лв.

Относно разноските пред настоящата инстанция: Столична община следва да бъде осъдена да заплати на адв. М. Н. - Т. су- мата от 1 478.65 лв., с ДДС – адвокатско възнаграждение, както и по сметка на САС сумата от 1 824.90 лв., съобразно уважената част от исковите. Ище- цът следва да бъде осъден да заплати на Столична община юрисконсулско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260234 от 28.09.2020г., постановено по гр.д. № 10835/2018г., на Софийски градски съд, I-13 състав, в частта, с която са отхвърлени предявените от Д. П. Б., ЕГН: *****, срещу Столична община, иски с правно основание чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД, за сумата до 30 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, получени при траматично увреждане от падане, поради неравност на тротоарна площ, настъпило на 04.05.2018г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 04.05.2018г. до окончателното изплащане, и за сумата от 414, 80 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, получени при траматично увреждане от падане, поради неравност на тротоарна площ, настъпило на 04.05.2018г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 28.05.2018г. до окончателното изплащане; както и в частта, с която Д. П. Б., ЕГН: *****, е осъден да заплати, на основание чл. 78, ал. 3 и ал.8 от ГПК, на Столична община сумата над 200 лв., разноси по делото, вместо което постанови:

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Д. П. Б., ЕГН: *****, на основание чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД, сумата от **30 000 лв.**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, получени при траматично увреждане от падане, поради неравност на тротоарна площ, настъпило на 04.05.2018г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 04.05.2018г. до окончателното изплащане и сумата от **414, 80 лв.**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, получени при траматично увреждане от падане, поради неравност на тротоарна площ, настъпило на 04.05.2018г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 28.05. 2018г. до окончателното изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260234 от 28.09.2020г., постановено по гр.д. № 10835/2018г., на Софийски градски съд, в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Д. П. Б., ЕГН: *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от **220.20 лв.** – деловодни разноси за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на адв. М. Н. – Т., на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАдв., сумата от **1 478.65 лв.** – адвокатско възнаграждение с ДДС за представителство на ищеца в първата инстанция и сумата от **1 478.65 лв.** – адвокатско възнаграждение с ДДС за представителство пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА Столична община на осн.чл.78 ал.6 ГПК да заплати в полза

на САС сумата от **1 824.90 лв.** - дължима държавна такса за двете инстанции.

ОСЪЖДА Д. П. Б., ЕГН: *****, да заплати на Столична община, разноси за въззивното производство в размер на **100 лв.** – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчване на преписи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____